

आदुधुवुः भ्रामितवन्तः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ इतिकर्णप० नैल० भारतभा०
 तौ समेतौ महायुद्धे दृष्ट्वा तत्र महारथाः ॥ सिंहनादरवांश्च कुर्वासां स्यादुधुवुश्च ह ॥ २ ॥ ततो भारतक्रुद्धेन तवपुत्रेण धन्विना ॥ पांडुपुत्रस्त्रिभिर्बाणैर्वक्षस्यभिहतो
 बली ॥ ३ ॥ सहदेवस्तो राजन्नाराचेन तवात्मजं ॥ विध्वा विव्याध सप्तत्यासारथिचत्रिभिः शरैः ॥ ४ ॥ दुःशासनस्ततश्चापं छित्वा राजन्महाहवे ॥ सहदेवं त्रि
 सप्तत्यावाङ्कुरसि चार्पयत् ॥ ५ ॥ सहदेवस्तु संक्रुद्धः खड्गं गृह्य महाहवे ॥ आविध्य प्रास्तृजतूर्णं तवपुत्ररथं प्रति ॥ ६ ॥ समार्गणगुणं चापं छित्वा तस्य महानसिः ॥
 निपपात ततो भूमौ च्युतः सर्पइवांबरात् ॥ ७ ॥ अथान्यद्दुनुरादाय सहदेवः प्रतापवान् ॥ दुःशासनाय चिक्षेप बाणमंतकरंततः ॥ ८ ॥ तमापतंतं विशिखं यमदंडो
 पमत्विषं ॥ खड्गेन शितधारेण द्विधा चिच्छेद कौरवः ॥ ९ ॥ ततस्तं निशितं खड्गमाविध्य युधिसत्वरः ॥ धनुश्चान्यत्समादाय शरं जग्राह वीर्यवान् ॥ १० ॥ तमापतं
 तं सहस्रानि स्त्रिंशं निशितैः शरैः ॥ पातयामास समरे सहदेवो हसन्निव ॥ ११ ॥ ततो बाणांश्चतुःषष्टितवपुत्रो महारणे ॥ सहदेवरथं तूर्णं प्रेषयामास भारत ॥ १२ ॥
 ताञ्छरान्समरे राजन्वेगेनापततो बहून् ॥ एकैकं पंचभिर्बाणैः सहदेवो न्यकृतत ॥ १३ ॥ संनिवार्य महाबाणांस्तवपुत्रेण प्रेषितान् ॥ अथास्मै सुबहून् बाणान् प्रेषया
 मास संयुगे ॥ १४ ॥ तान्बाणांस्तवपुत्रोऽपि छित्वैकैकं त्रिभिः शरैः ॥ ननाद सुमहानादं दारयाणो वसुंधरां ॥ १५ ॥ ततो दुःशासनो राजन् विध्वा पांडुसुतरणे ॥ सा
 रथिनवभिर्बाणैर्मद्रियस्य समार्पयत् ॥ १६ ॥ ततः क्रुद्धो महाराज सहदेवः प्रतापवान् ॥ समाधत्त शरं घोरं मृत्युकालांतकोपमं ॥ १७ ॥ विकृष्य बलवच्चापं तवपु
 त्राय सोऽस्तृजत् ॥ सतं निर्भिद्य वेगेन भित्वा चकवचं महत् ॥ १८ ॥ प्राविशद्दरणीं राजन् वल्मीकमिव पन्नगः ॥ ततः संमुमुहे राजंस्तवपुत्रो महारथः ॥ १९ ॥ मू
 ढं चैनं समालोक्य सारथिस्त्वरितोरथं ॥ अपोवाह भृशं त्रस्तो वध्यमानः शितैः शरैः ॥ २० ॥ पराजित्यरणेतंतु कौरव्यं पांडुनंदनः ॥ दुर्योधनबलं दृष्ट्वा प्रममाथ स
 मंततः ॥ २१ ॥ पिपीलिकपुटराजं न्यथामृद्गन्नरोरुषा ॥ तथा सा कौरवी सेनामृदिता तेन भारत ॥ २२ ॥ इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वणि सहदेवदुःशासनयुद्धे त्र
 योविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥ ॥ ७३ ॥ संजय उवाच नकुलं रभसं युद्धे द्रावयंतं वरूथिनीं ॥ कर्णो वै कर्त्तनो राजन्वारयामास वैरुषा ॥ १ ॥ नकुलस्तु ततः
 कर्णं प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ चिरस्य बतदृष्टो हं देवतैः सौम्यचक्षुषा ॥ २ ॥ पश्य मां त्वरणे पापचक्षुर्विषयमागतं ॥ त्वं हि मूलमनर्थानां वैरस्य कलहस्य च ॥ ३ ॥ त्वहो
 पात्कुरवः क्षीणाः समासाद्य परस्परं ॥ त्वामद्य समरे हत्वा कृतकृत्योऽस्मि विज्वरः ॥ ४ ॥ त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥ ॥ ७३ ॥ नकुलमिति रभसं रणोत्सुकं ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥